

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiae S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Tertium

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romæ, 1619

Vtrum perfectio huius vitæ consistat principaliter in consilijs, vel in
præceptis? 3

urn:nbn:de:hbz:466:1-38803

dilectionem nemo habet, quam vt animam suam ponat quis pro amicis suis. Tertio, quantum ad effectum dilectionis, vt scilicet homo pro proximis impendat non solum temporalia beneficia, sed etiam spiritualia; & ulterius seipsum: secundum illud Apostoli fondanda ad Corinthios duodecimo, Ego autem libentissime impendam, & superimpendam ipse pro animabus vestris.

ARTIC. III.

Utrum perfectio consistat in praeceptis, an in consilijs?

870

Ad tertium sic proceditur. Videtur, quod perfectio vitae non consistat in praeceptis, sed in consilijs. Dicit enim Dominus Matth. 19. Si vis perfectus esse, vade, vende omnia quae habes, & da pauperibus, & veni sequere me. Sed istud est consilium. Ergo perfectio attenditur secundum consilia, & non secundum praecepta.

2. cor. c. 170. & quol 4. a. 24. ad 2. & op. 17 c. 6.

¶ 2. Praeterea, Ad obseruantiam praeceptorum omnes tenentur, cum sint de necessitate salutis. Si ergo perfectio Christianae vitae consistat in praeceptis, sequetur quod perfectio sit de necessitate salutis, & quod omnes ad ea teneantur. Quod patet esse falsum.

a. 1. & 2. p. 16.

¶ 3. Praeterea, Perfectio Christianae vitae attenditur secundum charitatem, vt * dictum est. Sed perfectio charitatis non videtur consistere in obseruantia praeceptorum; quia perfectionem charitatis praecedit & augmentum & inchoatio ipsius, vt patet per Augustinum super Canonicam Ioannis. Non autem potest charitas inchoari ante obseruantiam praeceptorum: quia vt dicitur Ioan. 14. Si quis diligit me, sermonem meum seruabit. Ergo perfectio vitae non attenditur secundum praecepta, sed secundum consilia.

tra 9. de clu. ad fin. 10. 9.

¶ 4. Contra est, quod dicitur Deuter. 6. Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo. Et Leuitico. 19. dicitur, Diliges proximum tuum sicut te ipsum. Haec autem sunt duo praecepta, de quibus Dominus dicit Matth. 22. In his duobus praeceptis pendet lex, & propheta.

pheta. Perfectio autem charitatis, secundum quam dicitur vita Christiana esse perfecta, attenditur secundum hoc, quod Deum ex toto corde diligamus, & proximum sicut nos ipsos. Ergo videtur quod perfectio consistat in obseruantia præceptorum.

RESPONDEO dicendum, quod perfectio dicitur in aliquo consistere dupliciter. Vno modo, per se & essentialiter. Alio modo, secundario, & accidentaliter. Per se quidem & essentialiter, consistit perfectio Christianæ vitæ in charitate: principaliter quidem, secundum dilectionem Dei: secundario autem, secundum dilectionem proximi. de quibus dantur præcepta principalia diuinæ legis, ut dictum est. Non autem dilectio Dei & proximi cadit sub præcepto secundum aliquam mensuram; ita quod id quod est plus sub consilio remaneat, ut patet ex ipsa forma præcepti, quæ perfectionem demonstrat, cum dicitur, Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde. (Item enim & perfectum idem sunt, secundum Phil. 2. in 3. Physic.) Et cum dicitur, Diliges proximum tuum sicut teipsum. Vnusquisque enim seipsum maxime diligit. Et hoc ideo est, quia finis præcepti charitas est, ut Apost. dicit 1. ad Tim. 1. in fine autem non adhibetur aliqua mensura, sed solum in his quæ sunt adhibenda, ut Phil. dicit in 1. * Polit. Sicut medicus non adhibet mensuram quantum sanet, sed quantum medicina vel diaeta viatur ad sanandum. Et sic patet, quod perfectio essentialiter consistit in præceptis. Unde August. dicit in lib. de perfectione iustitiæ, Cur ergo non præcipitur homini ista perfectio, quam non in hac vita nemo habeat? Secundario autem & accidentaliter, perfectio consistit in consilijs: quæ sicut & præcepta ordinantur ad charitatem, sed aliter & aliter. Nam præcepta alia à præceptis charitatis ordinantur ad remouendum ea quæ sunt charitati contraria, cum quibus scilicet charitas esse non potest; consilia autem ordinantur ad remouendum impedimenta actus charitatis, quæ tamen charitati non contrariantur.

9.44. att.

2. 6. 3.

1. 1. 64.

10. 2.

c. 6. a me

d. 10. 3.

ante m.

10. 7.

triantur: sicut est matrimonium, occupatio nego-
riorum secularium, & alia huiusmodi. Vnde Aug.* *cap. 115.*
dicit in Enchirid. Quæcumque mandat Deus, ex qui- *10. 3.*
bus vnum est, Non mæchaberis; & quæcumque non
inbentur, sed speciali consilio monentur, ex quibus
vnum est, Bonum est, homini mulierem non tangere:
tunc rectè sunt, cum referuntur ad diligendū Deum,
& proximum propter Deum, & in hoc seculo, & in
futuro. Et inde est quòd in collationibus Patrum di-
cite abbas Moyse*, Ieiunia, vigilie, meditatio Scri- *collat. 1.*
pturarum, nuditas ac priuatio omnium facultatum, *cap. 7. in*
non perfectio, sed perfectionis instrumenta sunt: quia *med.*
non in ipsis consistit disciplina illius finis, sed per illa
peruenitur ad finem. Et supra præmisit quòd ad per-
fectionem charitatis istis gradibus ascendere nitimur.

Ad primum ergo dicendum, quòd in illis verbis
Domini aliquid ponitur quasi via ad perfectionem,
hoc scilicet quòd dicitur, Vade, vende omnia quæ ha-
bes, & da pauperibus. Aliud autem subditur, in quo
perfectio consistit, scilicet quòd dicit, Et sequere me.
Vnde Hieronymus* dicit super Matth. quòd quia
non sufficit tantum relinquere, Petrus adiungit quòd
perfectum est, Et secuti sumus te. Ambros. ¶ autem
super illud Luc. 5. Sequere me? dicit, Sequi iubet,
non corporis gressu, sed mentis affectu, quòd fit per
charitatem. Et ideò ex ipso modo loquendi appa-
ret, quòd consilia sunt quadam instrumenta perue-
niendi ad perfectionem, dum dicitur, Si vis perfectus
esse, vade, & vende, &c. quasi dicat, Hoc faciendo
ad hunc finem peruenies.

Ad secundum dicendum, quòd sicut August. ¶ di-
cit in lib. de perfectione iustitiæ, perfectio charita-
tis, homini in hac vita præcipitur: quia non rectè
curritur, si quo currendum est, nesciatur. Quomo-
do autem sciretur, si nullis præceptis ostenderetur?
Cum autem id quòd cadit sub præcepto, diversimo-
de possit impleri, non efficitur transgressor præcepti
aliquis ex hoc quòd non optimo modo implet, sed
Sec. Sec. Vol. iij.

Q. 9 suffi-

* super
hec verbis
Mat. c. 19
10. 9.
¶ c. 5. in
tit. de my-
stia vo-
catione
publica-
ni in pr.
10. 5.
ante me
lib. 10. 7.

in lib. de perfectione iustitie ante med. 10. 7

art. prac. ad. 3.

sufficit quod quocumque modo impleat illud. Perfectio autem diuinæ dilectionis vniuersaliter quidem cadit sub præcepto, ita quod etiam perfectio patriæ non excluditur ab illo præcepto, ut dicitur Aug. sed transgressionem præcepti euadit, qui quocumque modo perfectionem diuinæ dilectionis attingit. Est autem infimus diuinæ dilectionis gradus, ut nihil supra eum, aut contra eum, aut æqualiter ei diligatur. A quo gradu perfectionis qui deficit, nullo modo implet præceptum. Est autem alius gradus perfectæ dilectionis, qui non potest impleri in via, ut dicitur etiam à quo qui deficit, manifestum est quod non est transgressor præcepti: & similiter non est transgressor præcepti qui non attingit ad medios perfectionis gradus, dummodo attingat ad infimum.

Ad tertium dicendum, quod sicut homo habet quamdam perfectionem sue nature statim cum nascitur, quæ pertinet ad rationem speciei, est autem alia perfectio ad quam per augmentum adducitur: ita etiam est quædam perfectio charitatis pertinet ad ipsam speciem charitatis, ut scilicet Deus super omnia diligatur, & nihil contra eum ametur. Est autem alia perfectio charitatis etiam in hac vita, ad quam aliquis per aliquod spirituale augmentum peruenit: ut puta cum homo etiam à rebus licitis abstinere, ut liberius diuinis obsequijs vacet.

ARTIC. IV.

Virum quicumque est perfectus, sit in statu perfectionis?

871
quol. 1. a. 14. ad 2. c. 18.

art. prac. ad. 3.

AD quartum sic proceditur. Videtur, quod quicumque est perfectus, sit in statu perfectionis. Sicut enim per augmentum corporale peruenitur ad perfectionem corporalem, ita per augmentum spirituale peruenitur ad perfectionem spirituales, ut dictum est. Sed post augmentum spirituale dicitur esse in statu perfectæ ætatis. Ergo etiam videtur quod post augmentum spirituale, cum quis iam adeptus est perfectionem, sit in statu perfectionis.

¶ Pra-